

[H. F. Ulrichsen.]

at undersøge Muligheden for at stille disse Pensionister fra før 1919 paa en saadan Maade, at de ikke skal være Supplikanter, men faar akkurat de samme økonomiske Forhold som Pensionisterne fra efter 1919.

Jeg vil gerne slutte med et Par Bemærkninger om en Ting, jeg ogsaa før har nævnt, nemlig den uanstændige Maade, paa hvilken vi stadig herhjemme fabrikker Mønter og Frimærker. Hvad Mønterne angaar, har Spørgsmaalet ogsaa været nævnt fra anden Side, og jeg synes, at det burde være et *præterea censeo* ved enhver Lejlighed her i Tinget, at man fra Rigsdagens Side forlangte, at Administrationen gennemførte — for det betyder saa overordentlig meget i Forhold til Udlandet —, at vi fik smukke Mønter og ikke mindst smukke Frimærker. For Frimærkernes Vedkommende er Forholdet i det Aar, der nu er gaaet, blevet værre end nogen Sinde før. Den Serie Frimærker, der blev udgivet i Anledning af Kongejubilæet, var saa slette, at man, naar man ser et enkelt af de Frimærker, maa sige, at det nærmest ligner de Frimærker, der gives som Legetøj til Børn i Børnenes eller Drengenes Posthus, eller hvad det nu hedder. Der er sket det i Forhold til tidligere, at Postvæsenet selv har villet lave Frimærker. Naturligvis har Kunstakademiet, der har været medvirkende, hvor utroligt det end lyder, ved Fabrikeringen af den sidste Serie Frimærker sit meget store Ansvar. Det synes nogenlunde givet, at Kunstakademiet aldeles ikke er i Stand til at skønne over, hvorledes et Frimærke skal se ud. Maaske har man ogsaa været for sparsommelig, man har ikke villet yde de fornødne Midler til at lave de Prøvetryk, som laves i de Lande, hvor man virkelig interesserer sig for at fremskaffe smukke Frimærker. Hvis vi ser paa tidligere Aars Frimærker, saa har man selv med de almindelige Kongeportrætter i sin Tid kunnet lave overordentlig smukke Frimærker. Jeg vil minde om den Christian den Niende-Serie og den Frederik den Ottende-Serie, der blev lavet af en tysk Gravør og trykt af et privat Bogtrykkerfirma. Der var maaske ikke noget overraskende ved disse Frimærker, men de var paa den anden Side af en høj teknisk Standard; de havde et saadant Udseende, at man kunde være dem bekendt. Men saa vilde man altsaa lave Frimærkerne selv, og i Stedet for at henvende sig til et Firma, som havde mangeaarig Erfaring, anskaffede man i Administrationen de nødvendige Maskiner, og i Stedet for at gaa til en udenandsk Gravør, som ligeledes raadede over

den fornødne Erfaring, fik man en, sikkert fortrinlig, Gravør, som imidlertid ikke kunde have den samme omfattende Erfaring som de, der var vant til at lave Frimærker for forskellige Lande. Jeg mener derfor, at det, — af Hensyn til vor Anseelse ikke blot mellem Frimærkesamlere, men i al Almindelighed — vilde være naturligt og rigtigt at man i Ministeriet for offentlige Arbejder for Frimærkernes Vedkommende og fra anden Side for Mønternes Vedkommende meget snart tog Initiativet til at komme op paa en Standard, der nogenlunde passede til den Standard, som dansk Kunsthaandværk i øvrigt er naaet til, og som ligger i et ganske andet Plan.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vanggaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Vanggaard: Det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen udtalte, at det var besynderligt, at disse Frimærker var blevet saa daarlige, naar Kunstakademiet havde taget Sagen i sin Haand. Jeg vil sige, at det var netop det, man kunde vente, synes jeg, naar Kunstakademiet havde taget sig af den.

Carlsen-Skiødt: For et Par Aar siden henledte jeg den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa, at Fiskerbefolkningen paa den lille Ø Baagø mellem Assens og Aarøund var meget vanskeligt stillet, da der ikke fandtes nogen Havn paa Øen, hvorfor Landing maatte foregaa ved aaben Strand; dette Forhold havde krævet adskillige Fiskeres Liv; netop ved den Tid, da jeg fremførte min Henstilling, var to Fiskere druknet under et Stormvejr. Den højtærede Trafikminister tog forstaaende paa min Henvendelse, og Resultatet blev efter forudgaaende Undersøgelse, at Øen nu har faaet sin Baadehavn. Staten afholder Halvdelen af Udgifterne, Amtet en Fjerdedel, og det lille Sogn paa 200—300 Mennesker udreder Resten. Om kort Tid vil Havnen være færdig, og jeg vil gerne benytte Lejligheden her til at takke saavel den højtærede Minister som Rigsdagen, der ved Bevilling paa Finansloven gjorde det muligt for Fiskerne at faa den længe ønskede og haardt tiltrængte Havn.

Nu har jeg en ny Henvendelse til den højtærede Trafikminister, som jeg vil bede Ministeren tage lige saa velvilligt imod. For en 2—3 Aar siden indsatte de danske Statsbaner et nyt og moderne Vogntog paa de lange Afstande; jeg tænker paa Lyn-togene, hvorom der kan siges meget godt,